

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga,
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y
Puerto Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

AL RESSUCITAR.

Iu veuen: ja torném à serhi. Alguns dies endarrera, al morir, varem prometre que ressucitariam, y aquí 'ns tenen contents com sempre, y com sempre disposats à seguir pèl mateix camí.

¿Com sempre hém dit?

Las ganas prou hi son, pero....

Pero, es precis dirho: 'l decret que 'ns vá matar, ab tot y matarnos, era prim y curt com una agulla.

Figúrinse que será avuy, que la lley de imprenta que nosaltres no hém estrenat encare, se 'ns figura afilada y llarga com un punyal.

Nosaltres nos creyam que al despertar sentiriam lo perfum de las flors de una primavera anticipada, y jamigo! per tota olor hém sentit la pestilença de llum apagat.

Si serà que 'ls fiscals de imprenta, agitant la nova lley, à tall de ventall, ja s'entretenen apagant periódichs!

¡Ay pobres de nosaltres!

Pero... bah, bah, jo encench, y succeheixi lo que succeheixi.

Y ja que tinch la llum encesa, comensém à regoneixé 'l terreno.

Descubriments:

A la lley de imprenta, hi ha un títol que 's diu tercer, y un article 16. Ja 'ls dich que ni 'ls empedrats més dolents de Barcelona tenen tants sots, tants alts y baixos y tants parany com aquest article.

Escoltin:

Es un delicte de imprenta: Atacar directament o ridiculizar à la religió y als capellans.

Ja 'u veuen: en aquest entero de la prempsa espanyola 'ls capellans ván davant. Y no dich res més porque no 'm surtin ab que 'ls ridiculiso.

Es un delicte de imprenta: Fer befa y escarni de qualsevol altre religió que tinga prossélits à Espanya.

Aixó no vá pels periodistas, sinó pels predicadors. Per desgracia 'l clero se 'n riu de la lley d' imprenta.

També es un delicte, deixant apart le que prescriu lo Còdich, ofendre à la persona del rey, aludir ab falta de respecte ja directa, ja indirectament als seus actes ó las sevæs opinions, suposarlo subjecte à responsabilitat, desconeixe 'ls seus drets, la seva dignitat y las sevæs prerrogativas, y finalment donar notícias sobre fets ó actes que 's puga creure racionalment que redundan en lo seu desprestigi.

Es tant prim y tant trencadis aquest article, que acluco 'ls ulls y passo de llarch.

Article quart: Atacar directa ó indirectament la forma de govern, proclamar màximas ó doctrinas contràries al sistema monàrquich constitucional, conspirar directa ó indirectament contra l' ordre legal.... y no vull copiarne més, porque ja n' hi ha prou, y vaig veyst que ab aixó de amenassar ab pena de la vida als conspiradors indirectes, la lley d' imprenta sembla feta per en Puig y Llagos-tera.

Quint: Ridiculizar ó injuriar als cossos legislatius, ó posar en dupte la legitimitat de unas eleccions generals de diputats ó de senadors.

Lo qu' es per mí, que fassin lo que vulgan: totes las eleccions son legals. ¡No faltava més!

Desfigurar maliciósament las sessions ó 'ls discursos dels senadors ó dels diputats y ofendre 'ls per las opinions ó doctrinas que manifestin; atribuirlos paraules ó conceptes que no constin en lo Diari de sessions, publicar notícias que pugan favorir las operacions del enemic en temps de guerra, ó qualsevol que puga promoure discordias ó antagonismes entre 'ls cossos del exèrcit, ó que de qualsevol manera y en qualsevol forma 's dirigeixin al quebrantament de la disciplina militar. Tot això, 'l maliciósament, la qualsevol manera y la qualsevol forma, tot es delict.

També 'n es: defensar ó exposar doctrinas contràries à l' organació de la família y de la propietat, ó que 's dirigeixin à concitar unas classes contra las altres; donar notícias falsas que pugan alarmar á las famílies (pobretas!); desfigurar le sentit dels documents oficials (pobretats!); provocar á la desobediencia de las lleys ó de las autoritats constituidas; ofendre y ridiculizar als reys estrangers ó als representants diplomàtichs y finalment atacar la inviolabilitat de la cosa juscada ó dirigir amenàsas y dicteris contra 'ls jutjes, magistrats ó funcionaris públics encarregats de perseguir y castigar los delictes.

Total: tretze articles; tretze, lo punt de las donas.

¿Tretze vol que sigan lo govern?

Donchs endavant, tretze son tretze: que aquest es lo punt, no de las donas, sinó de la Campana de Gracia!

Vostés mateixos, calculin la nostra situació. Una lley aixís esparvera, lliga, perturba, mata de una mirada.

Y nosaltres no volém morir.

Sense ser conservadors tenim l' instint de la conservació molt desarrollat.

Y aixó vol dir primer que procurarem conservar-nos diuent ab mitja paraula lo que no poguém dir ab una; y segon, que tot lo que no poguém dir ho conservarem dintre del sarré, per treure 'u quan siga hora.

Algun dia serà.

Pel moment la llum torna à ser encesa. ¡Veyám fins à quán durarà! Endavant las aixas.

P. K.

DE DIJOUS Á DIJOUS.

OCH de bò tenim que dir de teatros en la present setmana.

Comensém per lo Liceo ahont s, ha cantat ab desgraciat èxit la preiosa òpera *Dinorah*. Cantaba la part de protagonista la Sra. Rubini, la de barítono lo Sr. Moriani, la de tenor lo Sr. Nouvelly y las secundàries estaban confiadas á la Armandi, a la Ferrer y al Sr. Mereles y Puig; tots ells cantan bé, tots tenen condicions per los papers que tenian confiats y no obstant la òpera anava malament. ¿Volent saber perqué? Jo m' estava al quart pis; perque la *Campana de Gracia* quant vá al teatro vá pels alts y un vehí quetejava al mèu costat ho esplicava de questa manera: Una vegada teniam de fer un arròs: teniam bona cassola, bons pollastres, millor congre, no 'ns faltava ni canyella, ni aigua, ni foch, ni res y ab tot varem fer un bunyol que no 's vá poder menjar. El perqué, vá ser perque no tenian cuine que sapigués guisarlo. *Dinorah*, no 's vá poder sentir perque no hi vá haber mestre que la dirigís; perque portar una òpera vol dir alguna cosa més que marcar lo compás no sempre ab la exactitud deguda, ni ab la interpretació filosòfica de las situacions que expresa 'l compositor.

Al Teatro Principal entre *Almonedas* y *Mignons*, passa la vida. Tanta variació casi 'ns recorda aquell quente del dispesè que 'l dilluns donava mongetas y 'l dimarts llantías y 'l dimecres llantías y 'l dijous monjetas y 'l divendres monjetas y 'l dissapte llantías y 'l diumenje llantías y monjetas per variar. Sort que aquesta monotonia la ha vinguda á interrompre la familia Spira.

¿Saben que fá la familia Spira?

Figúrinse una nena de dotze anys que toca l' armonium acompañant á sis nens que 'l major té déu anys y 'l més petit dos. Aquestas criatures estan drets ó assentats al voltant d' una taula en la que hi ha cinc dotzenas de campanas grossas, mitjanas, petitas y de totas menes y ab més exactitud que la de moltes orquestas de professors, quan sont dirigidas per certs mestres, tocan las pessas mes notables de las millors óperas y zàrzuelas. Lo públich los aplaudeix ab entusiasme y la *Campana* figúris si 's queda muda al veurer lo triomfo dels seus colegas.

Un espectador preguntava: «¿Qui sap si los noys Spira tocan la Marellesa?»

Nosaltres creyem que no. No perque no la sàpigam, sino per por del fiscal.

Romea ab *La fals al coll* esperan *Los combats del cor*, drama del autor de *Los misteris de familia*.

L' Odeon ab los dramas del Sr. Piquet.

Novetats, à benefici de seu director i aplaudit actor D. Anton Tutau, nos doná à coneixer lo drama

LA CAMPANA DE GRACIA.

del Sr. Sellés *Maldades que son justicias*. Aquesta producció, si b' notable per la forma, rica en pensaments elevats y abundant en situacions dramàtiques, adoleix ab tot de monotomia, y d' aquí cert esllenguiment, que fá qne l' acte ters desdeixi del primer. Lo públich ab tot aplaudí y crida á la escena á tots los actors que 's distingiren en la representació.

La mateixa companyia pesá en escena lo drama *Tal farás tal trovarás*, que feya anys no 's representava, y lo públich aplaudí y crida al autor y als actors que 's distingiren en la execució, als finals de 'ls actes segon y ters.

Los demés teatros del Paseig de Gracia van tirant ab comedias de mágica vella, y algun preparantne de novas, de las que 'n darém compte si valen la pena.

BAT ALLADAS

NA historia trista.

Un jove de 32 anys, metje de Aldover, Joseph Gisbert y García, anant de nit á visitar á un malalt, dona cop-de pit á un carro que hi havia al mitj del carrer, y contréu una malaltia que l' impossibilita d' exercir la sèva professió.

Agota tots los recursos, y malalt y afigit, acut al Hospital de Barcelona.

Coocat en nna de las quadras, rodejat de infellos desgraciats, vá morir l' últim dissapte.

Los alumnos, los metjes, tothom, atés que 'l malalt era un facultatiu, víctima del cumpliment del seu deber, varen demanar al prior que 'l trasladessin á un cuarto de preferencia.

—Y b'c, ¿qu' es un metje? vá dir lo sacerdot.

En concepte de aquets ministres del Senyor, las portas de las preferencias s' obran ab los diners y no ab las virtuts.

Aixó es trist; pero es cert.

Alumnos y metjes del hospital, en número de més de 500 varen acompañar lo cadáver al cementiri, van costejarli un ninxo; varen fer una comovedora protesta contra la falta de consideració tinguda ab aquet mártir del deber.

Un detall:

Lo malalt Gisbert vá entrar al Hospital vestit, encare que pobrement.

Lo cadáver vá ser entregat sense pantalons.

¿Que s' havian fet?

Aixó també es trist; pero també es cert.

San Martí, partia la sèva capa ab los pobres.

Lo prior del Hospital, no 's vá treure 'ls seus pantalons per vestir á un cadáver. Y aixó que portant la sotana, ningú se'n hauria adonat.

Y francament, las calsas, lo prior del Hospital casi b' les porta una mica massa.

Paraulas del Brusí:

«En Cánovas es lo cap y en Martínez Campos lo brás de la restauració.»

Donchs mirin, al ferse la restauració es probat que 'l cap pensava una cosa y que 'l brás ne vá fer un' altra.

Y are actualment, entre aquest bras y aquest cap hi ha 'ls abismes del Atlàntic.

Dissapte de la setmana passada vá celebrar á Tarrasa una mascarada, lo Cassino dels Amichs.

Vá recorre 'ls mateixos carrers que havia recorregut la professò dels missionistes, y entre las disfressas hi anaven pendons, tabernacles y lemas.

En un pendó s' hi llegia:—¡Qué n' estém de contents!

En un' altre:—¡Are ray que hi ha tanta llana!

Una màscara anava montada dalt de un burro ab un lema que deia:—Mentre hi haja burros aniré a caball.

Aquesta mascarada vá fer riure á tota la ciutat, menos á uns quans neos, que no poden sentir á parlar de llana ni de burros, sense donar-se per aludits.

Tenim de fer pressent tant als corresponsals com als particulars de fora que 'ns demanan Almanachs de la Campana, que no podém servirlos per la senzilla rahò de que la edició ha quedat agotada.

Lo dimars dia 4 comensan los balls de màscaras de la societat Latorre. Las targetas son molt pre-

ciosas. Las del programa figuran un quinqué. L' idea es molt oportuna.

Lo dijous comença la Societat Romea, y 'l millor elegí es dirlos que 'ls cartells, las targetas y 'ls programes están confiats al Srs. Soler y Revirosa, Planas y Gaspar.

A Figueras un tal Bosch, antich gefe carlista de Llayers y un jesuita estavan reclutant xicots per portarlos á Fransa, dihen qu' entrarian al colègi de Beziers, que 'ls vestirian y que serian llibres de quintas.

Va marxá 'l convoy d' aquests futurs voluntaris de D. Carlos, y al arribar á la frontera, com que no anavan despatxats en regla, no ván deixarlos passar, y entre las disputas fins van perdre l' pas-satge.

Es lo que té això de anar pèl carril. Los enemichs de la civilisació ván á pata, ó 's quedan á casa.

En lo Teatro familiar de Sans, després de repres-sentarse *El nudo gordiano*, vá estrenar-se una pessa en un acte *La mesa del casetero* del nostre colabo-rador Perico Matalassé, sent sumament aplaudida.

L' autor vá ser cridat á las taules. Lo felicitém per aquest triunfo.

Diumenge passat ván inaugurar-se las conferencias populars á l' Ateneo barcelonés.

Vá parlar sobre 'l passat, lo present y 'l por-venir de las classes treballadoras la nostre ilustrat correlinari D. Manuel Angelon, y es inútil dirlos que vá ferho com acostuma sempre que parla, ab eloqüència, oportunitat y ab un criteri molt sà y molt liberal.

Molts y molt justos aplausos vá recullir de la concurrencia, que empia 'l saló de gom á gom, entre la qual hi havia un gran número d' obrers.

Demà diumenge, á dos quarts de onze continúan las conferencies, y parla 'l Director de la *Campana de Gracia* y de la *Gaceta de Catalunya*, Sr. Roca y Roca.

No 'ls díré res més, sino que 'l entrada es pùblica.

Durant la nostra suspensiò ha mort á Vilanova 'l pare polític del nostre correlinari Sabat, un dels rehens que al entrar los carlins á Molins de Rey, van calçar á la vanguardia al atacar l' Iglesia parroquial, ahont se defensavan los valents vol-un-tarits.

Acompanyém á la sèva família en lo sentiment.

A Masquefa 'l rector vá cridar al pare del noi que vén la Campana, dihentli que no l' hi deixés vendre aquest periòdich, y qu' ell en cambi n' hi proporcionaria un altre titolat *La Quinzena de Sant Isidro*.

Per mor de Déu, Sr. rector de Masquefa: miri que nosaltres encare no l' hi hem dit á cap feligrès:—No fassas dir cap missa al rector. Ja t' enviaré un capellà que te las dirá més barato.

Ataqui la impietat; pero respecti 'l comers, y adverteixi que nosaltres no veném la Campana sino á qui la vol comprar.

S' ha nombrat una comissió per honrar la memòria del general Espartero.

Al efecte s' ha obert una suscripció pública, y segons sigan los quartos, serán los obsequis. Creym que tots los liberals, contribuirán en poch ó en molt ó en tot lo que puguien á enaltir lo recor del gran ciutadá.

En la administració de tots los periòdichs s' atmeten suscripcions; y naturalment també n' atmetem á l' administració de la *Campana de Gracia*.

¡TORNÈMHI!

Tóquinla! Ja som aquí
més decidits y esmolats,
més alegres y trempats
del qu' eram ans de morí.

¡Qué 'ns debuen bavé anyora!

Passar tota la setmana
y no llegir *La Campana*!

Sort que al fi ja s' ha acabat.

Ja se sab: la suspensiò
passa com qualsevol mal;

las ferides del fiscal
son de fàcil curació.

Y aquí 'ns tenen que ja estém

tant aixerits y tant sans,

y que, com feyan avans

d' avuy endavant farém.

Es dir... farém, jo 'm propasso,

que sab ahont serém demà?

que sab si algú tornará

á clavarnos un trastassó?

De tots modos mans á l' obra:
farém tot lo que puguem,
que al fi y al cap si no 'u sem,
lo prometre no fa pobre

¡No 'n temim pocas per dí
del g bern, dels concejals,
dels treballs electorals,
del ayqua, del pa, del vi;
de's que may no volen caure,
dels que molt prompte cauràn,
dels que després pejaràn,
de 'n Fontredona, de 'n Faura;
dels quartets que 'l govern gasta,
del estat de la marina,
dels porchs y de la trichina,
de 'n Cánovas, de 'n Sagasta!

Vegin si n' hi ha un bon cabás:
tanta abundancia enamora;
á cada instant, á cad' hora
lo govern vol treure 'l nas

y 'ns fa veure un nou enredo,
un nou plan descabellat,
tal pastel, tal disbarat,
que fraccament canta 'l credo.

Ja 'm sembla que més de quatre
dirán de molt mala gana:

—Ja torna aquesta Campana?
¡Bo! no 'ns en faltava d' astrel!

Sí senyors: altra vegada,
sona y sempre sonarà,
y pica y regicarà
ab la sèva batallada.

Qui se 'n senti, que no 's queixi;
qui estiguí atrassat que trasqui;
qui tingui picor que rasqui
qui no l' hi agradi .. que 'u deixi!

A n' aquí tenim per mèrgua
no dí 'l que se'n clà y lís:
los catalans som aixís,
no tenim pés á la llengua.

Endavant donchs sempre mes,
y campanada á tot bitxo:
salut, senyors, á lo dicho,
tornémbi que no ha estat res.

C. GUIMÀ

s'xocant:

Lo diumenge passat havia de sortir
per aquests carrers una professò de mis-sions.

Y vá ploure y la professò vá corre
per dintre.

De manera que quan feyan rogativas
perque plougués, feyan sol; y are que necessitaven lo
sol, vá ploure.

Una notícia sobre las missions:

Uns dels predicadors encarregats de edificar á
les ovelles, en la Catedral, se diu Padre Lobo.

Jo com á ovella, que també dech serne, perque
també ván batejarme, allà ahont hi ha 'l liop, no
m' hi acosta.

Tornant de Sans ab lo tramvia, lo célebre concejal Batllori...

¡Vá caure!

Sí senyors, vá caure, y 's vá omplir de fanch fins
al clatell.

Hi ha occurrences molt agudas
y aquesta es de las millors:

¡Miran que hi ha un regidor
que donan unes caigudas...

Una caricatura de un periòdich italià:

Lo Papa s' està abocat á una finestra ab un sal-passé á lás mans, fent aspèrgis.

En lo cel plé de fum y ennuvolat s' hi llegeixen
tres lemas: «Socialisme, Nihilisme, Revolució.»

Y diu al peu de la lámmina:

—Que 's desenganyi, ha fet tart: per apagar
aquests incendis, no hi ha al mon prou aygna
beneita.

Un quènto dels Debats de Madrid:

Afeitava un barber á un parroquiá, y ho feya
malament y pèl sistema antich, es á dir ficantli un
dit á la boca al pasarli la navaja per la gaita.

De prompte enretira 'l dit ab rapidés, y ex-clama:

—Caramba, quin cutis tan fí que té vosié. Miri,
ab la navaja m' hi fet un tall al dit que l' hi tenia
dintre de la boca!

Vels' hi aquí lo que l' hi passa al govern ab las

oposicions: las ha estadas afeitant un mes de carra, y are sortim ab que s' ha tallat lo oit que 'ls hi tenia ficit dintre de la boca.
¡Figúrinse com haurán quedat las galtas del país!

En Cánovas está treballant pèl restabliment del Círcul popular alfonsí.

Algú fà notar que 's prepara un quartel de hivern.

Y algú altre més confiat, respon:

—¿Un quartel de hivern? ¡Cá barret! No hi ha pas home per tant temps. Lo que 's prepara en Cánovas es un quartel de primavera!

Un candidat se presentava perque l' elegissen, y al efecte publicava un manifest que comensava ab las següents paraules:

Cars electors...

Un home aixerit observava:

—Te molta rahó de dir que 'ls electors son cars: en las passadas eleccions s' hi vá gastar deu mil duros y no 'n vá sortir.

A Fransa ha nascut un noy ab dos caps.

Fins are aquets mònstruos no 'ls produchia mes que la polftica.

Exemple: en Romero Robledo y l' Ayala.

L' altre dia al carrer de la Boquería un municipal vá agafar al Noy de la Badura, molt conegut á la Barceloneta.

—¿Per quin motiu?

Lo qu' es lo municipal no vá pas dirho.

—L Noy de la Badura sense desconcertarse vá dirli: —Miri que jo m' en vaig á casa, y que si 'm fá passar per ca la Ciutat, faré marrada.

Al ser á la Casa gran, naturalment, com qu' es un home honrat, van deixarlo anar.

De manera que l' zel del municipal tot se 'n vá aná ab rent.

Aquí á Barcelona, durant la nostra suspensió, van publicarse las llistas electorals, tant plenas de faltes, errades y omissions que no hi havia per ahont agafarlas.

Van acudir molts á demanar la sèva inclusió, dintre del plasso dels vuit dias, y tot vá ser inútil: fins tres dias avants de acabarse l' plasso, no 's van atmetre las reclamacions.

Resultat que la comissió dels cens, com qui no fá res, va escamotejar cinch dias.

Encare aixó no es res, vist lo que vá succehir á Cardedéu.

Las llistas electorals eran posadas á la part de fora de la casa de la vila.

Donchs bueno, vá passar un burro, vá estirar lo coll, y se les vá menjar.

Ja 'u veuhen: si aquí la comissió 's vá menjar cinch dias, á Cardedéu un burro se vá menjar totes las llistas.

¡Quin burro més ministerial!

Perque vegin la manera com se fan las llistas electorals quan governan los conservadors, no 'ls diré més que una cosa.

A las llistas d' Elche hi havia inscrit un individuo que fà déu anys qu' es mort.

Aixó no té res de particular: difunts així de déu anys ensà, més ó ménos, á las llistas de tots los pobles n' hi há.

Pero l' difunt d' Elche vá morir.... de qué dirian?

No res: era un criminal, y van donarli garrot.

Nada, era una capacitat!

Se representava l' Faust en un teatro del Estats Units.

Y perque vejin l' afany d' anunciar que hi ha en aquella terra fins ahont arriba, fássinse cárrech que van cambiar lo torn del tercer acte per una màquina de cusir.

Los cartells deyan:

«La maquineta de cusir del acte tercer es silenciosa, sistema Singer.»

—Mira qui vé allá, l' Espona.
—Donchs, noy, mudém de carré
—Modar de carré per què?
—Perque m' enganya á la dona.
—Ah ja entenç! signi com signi.

com qu' ell... ab ella... jo opino
que lens por de perdre 'l tito...
—No, noy, tinch por que se 'n iigui.

J. R.

Ballant en Quim ab la Laya
per ella vá senti amor,...
del bail ne vingué 'l festejí
y 'ls casaren dintre poch.

Y es tal l' afició que tenen
al ba l, que casals y tot,
van ballant qu' es un contento
¿Saben què? 'L ball de bastons.

LL. A.

Va arribar á un poblet un home ab un cavall, dihent:

—Es un caball tant bén ensenyat, que quant jo l' hi dich: «Un, dos, tres, alsa petit!» aixeca la pota de darrera, venta una cosa y la tira ab tanta precisió, que fins fà saltar lo cigarro de la boca del que té més á la vora.

Tothom estava maravellat, y com que 'l veure las habilitats del caball no costava més que un ral, la barraca ahont s' exposava vá omplirse.

—Senyors, va dir l' amo del caball. Vá á començar la funció. Pero avants de tot se necessita un espectador de bona voluntat y de prou confiansa ab lo caballet, que 's presti a fumá un cigarro y á rebre la cossa.

No n'hi va haver cap.

Al dia següent, ab lo mateix caball, se trasladava á un altre poble, á fer la mateixa comèdia.

A París, durant l' exposició vá presentarse un gegant xino acompañat de una dona molt petita.

Lo gegant era un tros de pà; la dona, al contrari, era una pòlvora.

Lo gegant tot era mirarse ab molta afició á las senyoras que passavan á visitarlo, y la sèva dona, cada cop que 'u veya, fora de sí, l' hi deya:

—Ton-kong-liribong!

—¿Qué vols?

—Aixécam.

Lo gegant s' ajupia y l' alsava com una criatura, á la altura de la sèva cara.

Y la dona, ¡pataplap! l' hi donava una bofetada.

—Estás llesta? preguntava 'l gegant com si no hagués sigut res.

—Sí.

Y tornava á deixarla á terra, tot riuent.

—Es tant petit lo nostre pis, deya un, y al mateix temps hi ha tanta quietut, que fins jo sento al vehí del costat quan apaga 'l llum.

—Pitjor es lo méu, deya un altre: lo meu vehí es curt de vista. ¿Creurias que 'l sento quan frega 'ls lentes?

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—Vilafranca.
2. ID.—2.—Paleta.
3. ENDAVINALLA.—Banch.
4. MUDANSA.—Duch, Cuch, Such.
5. CONVERSA.—Raspas.
6. QUADRAT DE PARAULAS.—Ciri
Iris
Rita
Isaac
7. TRENCA-CLOSCAS.—Vilafranca del Panadés.
8. GEROGLÍFICH.—Tres capsas quatre quartos.

XARADAS.

I.

En la Rambla del mèu tot
l' istiu passat vaig trobá
una neya tersa y quarta
que á mí molt me vá agradá.

Lo senyó primera dos,
que es el pare de la noya,
me vá aixar una tramoya
perque l' hi feya tant l' os.

J. PALLANGA.

II.

Trebollo en un tres segona,
y avans feya de total;
tenir hu es lo principal
lo demés tant se m' endona.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.

De fusta y de pedra soch;
continch arena, y també
metalls y molt de papé:
au lector, rumia un poch.

BARCELLONI.

MUDANSA.

En un barco américa
me vaig fe amich ab la filla,
d' un rich tot qu' es castellà,
y ella molt maca i pubilla.

Un dia menjant llongolló
perque un tot hi vá trobá
va deixá ab tot lo p'atil'o
y rés més volgué probá.

C. R.

CONVERSA.

—¿Que no ballas, Anton?

—Que no veus quinás caras.

—Pastanaga! aixó déixa 'u corre.

—Si tot seu angels de cel-obert.

—Oh, es que també hi ha modistas.

—Pere sobre tot....

—¿Què?

—Búscu 'u! que ja ho hem dit.

B. BOROTU.

QUADRAT DE PARAULAS.

TRENCA-CLOSCAS.

—L ca de Vidal 'l fan aná pres.
Formar el nom d' un poble d' Espanya

F. M. AGULLETA.

GEROGLÍFICH.

I I I K
P S
I J I I I
I V O S

A. ESPANYOL,

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans J. M. y Mota, Cómich d' Horta, Campaner, Moratilla, Un Urgellés, Pau Sala, Vicens Cols, Diamant, Moroibocongo, y Moratilla.

Les demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tam-

poch lo que envia Nomar Sab, J. Binefa, Pau Xols, J. Narandí, Barceloni, Ciutadà, Un que té A, Almina y R. de la E. de la T.

Ciutada F. Medina: Ha interpretat mal l' intenció de aquell grabat, que no té la malícia que vesté vol suposar —J. A. Ale-

gret: Es trist lo que 'ls passa; pero aqueells noys han de treure la cédula: aquesta es la ley d' are, per dura que siga.—J. S. Vilanova: En un periòdic purament literari no podiam complaure 'l: ho fém en aquest número.—Nifio: No podem comptar 'l: es una qüestió particular —J. F. Masquefa: Queda satisfet.—Moratilla: Insertarem una mudansa.—Morobongo: Publicarem sinònima, conversa y algun geroglífich.—Diamant: Insertarem alguna cantarella y algun geroglífich.—Vicent Cols: idem un anagrama.—Pau Sala: Idem sinònima y anagrama.—Moratilla: Hi anirán dues mudansas.—Cómich d' Horta: Idem la conversa y algun'altra cosa.—Freixeta petit: Publicarem lo trenca-closcas y 'l logogrifa.—Sémula, C. y C.: Un altra setmana 'n parla-

rém —P. T.: Hi anirán dues cantarella.—G. Ll.: Tractarem de 'l assumpte la setmana entrant —Mebic Sallesac: Publicarem un geroglífich.—Noy maco: Y un de voté y 'ls triànguls.—T. A.: Idem los séus geroglífichs.—Amich de voté: L' assumpte té poch interès.—Quimet: Lo fet de Port-Bou ja es massa vell: del altre 'n hem fet un petit suelt.—P. P.: De l' usa cosa en aquest número: de l' altre 'n pararem la setmana entrant.—S. Ilde-

fonso: Gracias per la notícia.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp. Lluís de Tasso, fill, Arch del Teatre, 21 y 23.

INANG!

Zero y van.... ja hem perdit lo compte.